

FELTIZI-VERESS ANDRÁS

Az ellenségem bátyja

Magas, tagbaszakadt ember az ellenségem bátyja, éppen ezért néha görnyedten és esetlenül jár. Kockás ingekben, több számmal kisebb farmernadrágokban tűnik fel Budapest utcáin, lábszára rendszerint csupaszon marad. Bal bokáján tetoválás: egy fénykép keretben: kusza állatalakok, egymásra rajzolva, felismerhetetlenül aprók; feje fölött buborékos kérdőjelekkel távozik az, aki meglátja.

Az ellenségem bátyja nem szereti a fényképeket, a múltra emlékeztetik, és ha ő elkezd emlékezni, az rendszerint hetekig hatalmába keríti. Egyedül ezt az egyet szereti, ami a bokájára szokott. Azt is csak azért, mert idővel bőre alá tapadt a festék – és nincs mit tenni. Továbbá az ellenségem bátyja azt sem kedveli, ha az emberek buszon, villamoson, grimaszolva fényképezkednek. Útközben is. Folyton megállnak és kattintgatnak, kimerevítve magukat, önnön létezésük igazolására.

Az ellenségem bátyja most villamoson utazik.

Az ellenségem bátyja szeret egyedül utazni. Ha társasága is akad, elbújik egy, – a visszapillantó tükör számára – rejtettebb helyre. De ritkán adatik meg ez a szerencsés láthatatlanság, ugyanis vannak hasonló emberek, akik szintén szeretnek magányosabb zugokban zötykölődni. Ők felszállásukkor még kívülállók; a jármű, a tükrök és az utasok szemében. A megérkezés pillanatától fogva egyre csak veszítenek ebből az idegenségből.

Az ellenségem bátyja velük a következőket teszi: ügyesen felkutatja ezeket a menedéket keresőket, és az ellenségem bátyja szándékosan mögójük oson. Majd beszélni kezd hozzájuk, hangosan mesél, történeteket mond el, úgy, ahogy nem történtek meg és úgy, hogy mindenki hallja. Mondjuk, a focis sérüléseiről (ugyanis az ellenségem bátyja profi, válogatott futballista volt öt évvel ezelőtt), vagy, hogy tegnap a legjobb barátjánál volt és egész álló este nőkről, férfiakról, férfiaknak látszó nőkről és nőknek tűnő férfiakról, és egyéb kényes témákról beszélgettek. A minap egy sorozatgyilkosról szóló dokumentumfilmet nézett és az arckép alapján kifejezetten szimpatikusnak tűnt fel neki. Persze tetteivel nem ért egyet. Az illető utas sokáig nem észleli, hogy hozzá beszélnek, hiszen semmi köze sincs a nemeken belüli párviadalokhoz, vagy a rokonszenves sorozatgyilkoshoz; viszont mikor félénken hátra sandít, meglátja, hogy az ellenségem bátyja egyenesen neki szegezi – amúgy barátságos – tekintetét. Felé formálja szavait, hogy például „az élet attól az én életem, hogy E/1-ben élem meg, nem? Uram, erről mit gondol? Mi a véleménye?”, megmunkált bölcsességei hallatán emberünk kicsit, majd kicsit jobban zavarba jön, és előbb-utóbb kénytelen lesz leszállni.

Az ellenségem bátyja ilyenkor kiszemeli következő áldozatát és ezt addig csinálja, amíg fel nem szabadul az a zug.

Sokszor persze nem sikerül neki, mert vannak olyan fiatalok, akiket ez mulattat, ahogy a részegek 'kurvaanyázásain' is jóízűeket nevetnek.

Az ellenségem bátyja ilyenkor elszomorodik és veszít utazási kedvéből. Hiszen az ellenségem bátyja, úgy általánosságban, szereti az embereket. Őt sosem szórákoltatták a részegek és a folyton hazudni kényszerülő, újságosztó-pénzgyűjtő hajléktalanok. Nem tudja mért, de sosem szórákoltatták. És az ellenségem bátyja nem érti igazán, de ki nem állhatja saját öccsét sem. Talán azért, mert túl sok időt töltöttek együtt régebben (tizenöt év egy paplan alatt). Volt, hogy órákat vitatkoztak a szocializmus kizsákmányolásáról, vagy a vécéajtó nyitva hagyásának praktikus okairól, mindegy is miről, nem juthattak egyetértésre. Végül az ellenségem bátyja engedett, maga mögött hagyta ellenségem sértő szavait, kilépett az ajtón, elmosolyodott saját és testvére kicsinyességén. De az ellenségemről többet majd később, egy másik kötetben.

Az ellenségem bátyja immár családos ember. Takács Zoltánnak hívják (nem szereti, ha így szólítják). Gyönyörű, várandós feleségével és kevésbé gyönyörű, betegeskedő édesanyjával él együtt. Nemrég összefutottunk a városban, néhány esti órára, mint régen.

Az ellenségem bátyja nagyon szereti a családját, de időnként kell egy kis kikapcsolódás nélkülük is. Akkor mindig visszagondol szűk, szétvágott farmernadrágjaira és megvizsgálja lábán a tetoválást, hogy mennyit kopott. Egy éve még élénkebbek voltak a színek. Nem sokkal – megteszi. Mikor megbizonyosodik minderről, kicsivel jobban érzi magát és tovább szereti várandós feleségét, betegeskedő édesanyját.

Az ellenségem bátyját én régóta ismerem. Gyerekkoromban még ő volt az ellenségem.

Az ellenségem bátyja a legjobb barátom.